

สหุชา พนุชติ ปาถะยั สิริ โภคานมาสโย

ขออนุโมทนาญาติโยม ที่มีจิตศรัทธา ได้มาวัด ทำบุญเจริญกุศลกัน มากท่าน หลายกิจกรรม บุญพิธีที่สาธุชนมาทำบ่อยที่สุด ก็คือ **สังฆทาน** ซึ่งเวลานี้ได้กลายเป็นกระแสนิยม

ก. ทำทาน อย่าเสียบุญ เมื่อสาธุชนมาทำสังฆทาน พระในวัดก็ต้องออกมาต้อนรับ ญาติโยมมาคณะหนึ่ง หรือแม่เพียงคนเดียว พระก็ต้องออกมาต้อนรับครั้งหนึ่ง บางทีญาติโยมมากันวันหนึ่งอาจถึง ๑๐ ราย ถ้ามีพระมากพอ ก็ฉลองศรัทธาโยมไป แต่เวลานี้ ญาติโยมมาถวายสังฆทานบ่อย ขณะที่จำนวนพระลดน้อยลง

อีกทั้งงานวัดและศาสนกิจด้านอื่นก็เพิ่มขึ้นๆ เกินกำลังของพระ จนถึงจุดที่ต้องบอกญาติโยม พระสงฆ์ในวัดภูวนเวศวัน ขณะนี้มีทั้งหมด ๑๓ รูป เป็นพระเก่า ๑๐ พระใหม่ ๓

ในพระเก่า ๑๐ นั้น ชราอายุ ๙๔ ปี ๑ รูป, มีอวัยวะหลายชิ้นชำรุด ๑ รูป, ยังหนุ่มแต่อาพาธรุนแรงแทบเดินไม่ได้ ๑ รูป, นำหนักลดสลิบก็โลอยู่ในโรงพยาบาล ๑ รูป - เหลือค่อนข้างปกติ ๖ รูป

ส่วนพระใหม่ คือพระนวกะ ๓ รูปนั้น เข้ามาเพื่อบวชเรียน และมีเวลาจำกัดยิ่ง (ส่วนมากบวชรูปละ ๑ เดือน) กำลังต้องการการฝึกศึกษาปฏิบัติทำกิจวัตรเต็มเวลา

เป็นอันว่า มีพระเก่าที่จะมารับญาติโยม ๖ รูป แต่ที่หนักก็คือ หกรูปนี้ต้องแบกงานวัดที่เพิ่มขึ้นพร้อมกับออกปฏิบัติศาสนกิจนอกวัด เฉพาะอย่างยิ่งไปบรรยายและสอนศีลธรรมใน ร.ร. ต่างๆ

การศึกษาและเผยแผ่ธรรมนี้ เป็นศาสนกิจหลักตามพระพุทธโอวาท หลักธรรมวินัยบอกว่า ญาติโยมศรัทธา ก็คือมาช่วยหนุนให้พระสงฆ์มีกำลังไปทำศาสนกิจหลักนี้แหละ

ฉะนั้น จะต้องช่วยกันไม่ให้เกิดการพบโยมรับสังฆทานกลายเป็นเหตุบั่นทอนศาสนกิจ แต่ตรงข้ามจะต้องให้สังฆทานและไม่ว่าทานใดๆ เป็นเครื่องช่วยหนุนให้พระมีเรี่ยวแรงและเวลาที่จะศึกษาและเผยแผ่ธรรมได้มากยิ่งขึ้น ให้ตรงตามพระพุทธประสงค์ให้จงได้ จึงจะเป็นบุญแท้ที่เต็มสมบูรณ์

ข. พระได้งาน โยมยิ่งได้บุญ ถ้าวิธี ทานต้องหนุนศีลภาวนาของโยมและหนุนศาสนกิจของพระแน่นอน จะทำอะไร ก็พลิกใจนิดเดียว พอไปถูกแง่ ก็จะดีทั้งแก่พระศาสนาและแก่โยมผู้ศรัทธาตนเอง

สาธุชนจำนวนมากไปถวายสังฆทานเพื่อให้พ้นเคราะห์ เวลานั้นคือจิตตกชีวิตอ่อนแอ ก็จะให้บุญช่วยเวลาทำบุญจึงตั้งวางใจแค่ให้ได้ผลบุญมาช่วยให้หายเคราะห์ ให้เบาหรือโล่งไปที่ ศรัทธาแบบนี้มีกำลังน้อย แล้วคนที่ใจอ่อนแอก็ไม่มั่นคง หวั่นไหวง่าย เป็นช่องให้เคราะห์ใหม่เข้ามาอีก

จึงต้องตั้งวางจิตให้ถูก จะทำอะไร ก็คือ เวลาถวายสังฆทานหรือทำบุญอะไร ก็มีสติระลึกนึกเห็นว่า ที่เราถวายทานนี้ๆ คือเราช่วยให้พระสงฆ์และพระพุทธรูปศาสนามีกำลังทำศาสนกิจตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ เพื่อให้ชีวิตดีสังคมร่มเย็นประเทศชาติประชาชนเจริญงอกงามมีสันติสุข

พอนึกอย่างนี้ ในใจจะเกิดมีพลังขึ้นมาทันที ทำให้ชีวิตเข้มแข็ง นี่คือที่เรียกว่า "สิริ" หรือ "ศรี" ไม่ใช่ศักดิ์ศรีผิวดิน แบบที่จะเอามาข่มหรือแข่งกัน แต่คือศักดิ์ศรีแท้ที่รู้ตัวขึ้นว่า เรามีพลังมีอำนาจสามารถเกื้อหนุนโอบอุ้มผู้อื่นได้ นี่ก็คือมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัวที่พร้อมจะก้าวหน้าไป ตอนนี้ ความอ่อนแอท้อแท้ระโหยโรยแรงหมดไป มีแต่ความเข้มแข็งและพลังความมั่นใจ พร้อมที่จะทำการทั้งหลายให้สำเร็จ คนจะพ้นเคราะห์ร้ายและมีโชคดีจริง ต้องตั้งวางจิตถึงขั้นนี้

นี่แหละเข้าพุทธภาษิตที่ตั้งไว้เป็นหัวข้อข้างบน ซึ่งแปลว่า "ศรัทธาเอาเสถียรมามัดรวมไว้ สิริตั้งดูดโภคสมบัติให้เนื่องนองหลังไหลมา"

คนไม่มีสิริ ก็ไม่มีแรงดึงเอาโชคมา จึงต้องรอแรงข้างนอกบันดาล ให้ได้โชคมาทีหนึ่งๆ ทำแล้วทำเล่า

ฉะนั้น เมื่อศรัทธาพาเราไปถวายสังฆทาน ขากลับต้องให้ได้สิริมาด้วย จะได้ไม่ต้องรอพึ่งแต่พิธี

- วิปสนิ**
๑. ถวายสังฆทานแท้ ที่ไม่ต้องมีพิธี
 ๒. ถ้ายังต้องการทำแบบพิธี นานปีทำสักครั้ง
 ๓. ชยันทำบุญอื่นที่เหนือกว่าทาน (ทั้งหมดนี้ เวลาทำ ตั้งจิตวางเจตนาให้ถูก)